

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

Septuagesima.

”Nåd och tjänst”

Salomos vishet 11:22-26

Fil 3:7-14

Matt 19:27-30

Vad bygger du ditt liv på? Vad har du för grund? Kanske är det en fråga som du inte har funderat så mycket på? Men vad är det som du anser är omistligt, som ligger till grund för allt det andra? Är det en utbildning med bra betyg? Ett välbetalt jobb eller att du stort och brett kontaktnät? Eller så har du sett till att du och din familj är väl försäkrade om något skulle hända.

I dagens epistel så tar Paulus upp de här frågorna. Dessa verser ur filipperbrevet är mycket innehållsrika, så ha gärna uppe texten under predikan på s 1338.

Han börjar med att säga något ganska provocerande. ”Allt sådant som var en vinst för mig har jag för Kristi skull kommit att räkna som en ren förlust”. Ja, han går så långt att han säger sig vilja kasta det på sophögen, och då är det nog deponifacket och inte återvinning som han tänker på.

Hur ska vi förstå detta? Ja, för att förstå Paulus så skulle vi behöva ta med de verser som kommer precis innan dagens epistel. Där räknar han upp et som gjorde honom ovanligt lyckad ur judisk synvinkel: han var en laglydig farisé, rättfärdig och oförvitlig och gick ovanligt långt i sin iver att följa Gud. Paulus slog sina medtävlare med hästlängder.

Men efter att ha mött Jesus så förändrades allt för honom. Det som han tidigare höll så högt, det hade nu inget värde för honom. Allt det som han tidigare hade sett som omistligt, och som han tidigare hade byggt sitt liv på. Han trodde att han genom ett felfritt liv och mänskliga meriter kunde förtjäna en plats hos Gud.

Men vi ska inte uppfatta detta som att allt som man tidigare på ett eller annat sätt har uppskattat, nu är tvingad att hålla för värdelöst i relation till Kristus. Det finns mycket gott i våra liv som vi får ta vara på. Men om vi bygger våra liv på detta, så att detta blir det viktigaste, då är det moget för skräphögen.

När det gäller en grunden för livet och evigheten är det enda viktiga ”kunskapen om min Herre Jesus Kristus” som Paulus skriver. Vad betyder då ordet ”kunskap”? Kunskap om Jesus Kristus, handlar det om att plugga in sig på vem han var, när han föddes, viktiga händelser i hans liv, intressen och annat?

Nej, det grekiska ordet gnosis och det hebreiska jada, rymmer mycket mer än det svenska ordet kunskap, som låter lite väl teoretiskt. Kunskap för oss är något som man kan få av att slå upp ett ord i NE.

Men det bibliska uttrycket har mer med relation att göra. Att lära känna någon. Det hebreiska ordet jada betyder att man känner Gud.

När Paulus talar om kunskapen om Jesus, så är det en kunskap man får av att lära känna honom, leva med honom. Ingen kunskap som man *läser sig* till utan snarare som man *lever sig* till. Det är denna kunskap som är långt mera värd än alla yttre kännetecken.

Paulus talar vidare om rättfärdighet. Vi kan skjuta in ordet meriter om vi vill använda ett modernt ord. Vilka meriter ska vi luta oss mot, de som lagen ger, alltså de som vi förvärvat själva genom egna ansträngningar, eller de meriter som Gud ger oss och som kommer från Kristus? Ja, för Paulus är svaret självklart.

Lär man känna Kristus, alltså att man lever ett liv med honom, i honom, så får man också erfara kraften av hans uppståndelse. Paulus talar inte enbart om uppståndelsen som en historisk händelse utan som en dynamisk kraft i hans liv som driver honom.

Samtidigt så säger Paulus ”jag vill”. Alltså; ännu är han inte framme, han har mer att lära om Kristus och kraften från hans uppståndelse. När det gäller vår resa tillsammans med Jesus så kommer vi här i livet inte bli färdiga.

Ja, att han vill lära känna kraften i uppståndelsen är kanske inte så märkligt. Men i samma mening så säger han också att han vill dela hans lidande. Han verkar se lidandet som en förmån! Det handlar om de praktiska konsekvenserna av att leva ett liv i Kristi efterföljelse! Det var ett lidande som Paulus ofta fick känna av. Naturligtvis är detta inget som vi ska söka, det gjorde inte Paulus heller. Lidandet i sig är aldrig Guds vilja. Men när vi drabbas av lidande så är vi aldrig ensamma, vi delar dem med Kristus själv.

Men vad kan uttrycket ”i en död som hans” handla om? Ja, ingen död; ingen uppståndelse. Det handlar inte bara om den kroppsliga döden och uppståndelsen utan så mycket annat i livet. Vi måste dö bort från destruktiva saker i våra liv för att något nytt ska kunna uppstå och växa fram. Dåliga vanor utrotar vi med goda vanor. Död och uppståndelse hör samman som två sidor av samma mynt. Det ena är en förutsättning för det andra.

Att vara kristen är att vara på väg, inte att vara framme. Samtidigt så är vi på sätt och vis redan framme. Den här dubbelheten lever Paulus med. Kristus har honom i sitt grepp, men han har det inte i sin hand. Men eftersom Kristus redan har honom så kan han inte gå förlorad. På det viset är han redan framme och just därför så lönar det sig för honom att försöka gripa det. Hade han inte redan varit fångad av Kristus så hade det inte varit lönt att försöka.

En löpare är ju inte framme, han är inte i mål ännu, men han har blicken fäst på målet. Jag har inte sett en löpare som hela tiden ser sig om när han springer. I den här löptävlingen så får vi glömma det som ligger bakom. Både våra synder och misslyckanden som är sänkta i glömskans hav, men även våra egna inbillade förtjänster och meriter sådant som Paulus kastade på sophögen. Vi behöver inte gräva ner oss i det förflutna.

Istället så får vi sträcka oss mot det som ligger framför oss. En löpare har blicken fäst mot målet. Genom att ha blicken fäst på Kristus så undviker vi lättast alla sidospår och återvändsgränder. Och när vi lever våra liv med Jesus så kan vi vara säkra på att nå målet, priset ligger och väntar på oss eftersom Gud har kallat oss till det. Det här är en löptävling där alla får plats på prispallen.

Herre, hjälp oss att ha blicken fäst mot dig och se det som är värt mer än alla jordiska meriter. Ge oss uthållighet när vi löper mot målet. Amen

